

Phân tích nhân vật Vũ Nương trong “chuyện người con gái Nam Xương” của Nguyễn Dữ.

BÀI THAM KHẢO:

“Truyền kì mạn lục” là một tác phẩm văn xuôi có giá trị của văn học cổ nước ta ở thế kỉ XVI, một tập truyện văn xuôi đầu tiên viết bằng chữ Hán ở Việt Nam.

“Chuyện người con gái Nam Xương” của Nguyễn Dữ, tác phẩm truyền kì mạn lục là một tác phẩm hay trong tập truyện đó. Nhân vật chính là vũ nương, một phụ nữ đẹp người, đẹp nết đã phải lấy cái chết để minh

oan trước sự ghen tuông vô cớ của chồng mình.

Có thể nói Nguyễn Dữ là tác giả văn xuôi tiêu biểu của

văn học cổ thế kỉ XVI. Hình ảnh người con gái Nam

Xương là nhân vật từng có ảnh hưởng sâu sắc đến

lòng người mọi thời. Lê Thánh Tông đã từng xúc

động viết trong bài thơ “miếu vợ chàng Trương”:

“Nghĩ ngút đầu ghèn toả khỏi hương,

Miếu ai như miếu vợ chàng Trương... “

Câu chuyện về Vũ Nương phản ánh cuộc đời đau khổ

và bi thảm của Vũ nương - người phụ nữ dưới chế độ

xã hội phong kiến. Người vợ phải tự vẫn để minh oan

cho sự thủy chung của mình. Tác phẩm nêu cao chủ nghĩa nhân đạo khiến ta xúc động khi về nhân vật Vũ Nương trong truyện.

Trước hết, đọc truyện, người đọc càng thương cho thân phận Vũ Nương và dễ dàng nhận thấy được Vũ

Nương là một người phụ nữ nết na, đức hạnh, đối xử với mẹ chồng và chồng rất phải đạo và là người vợ rất mực đảm đang, nhân hậu, giàu đức khiêm tốn.

Có tư dung tốt đẹp, nhưng trong cuộc sống gia đình, nàng can tâm làm một người vợ hiền, ngoan nết

“chẳng lúc nào vợ chồng phải đến thất hoà”, và cho

dù Trường Sinh, chồng của nàng, tuy là con nhà hào phú, lại ít học, đa nghi quá sức.

Sự khiêm nhường, cam chịu của Vũ Nương là điều kiện tạo nên sự đầm ấm của gia đình, mặc cho chế độ nam quyền độc đoán đè nặng trong đầu óc kẻ vị kỉ ít học như chồng mình.

Nếu lấy sự kiện ngày Trường Sinh đi lính thú thì hạnh động và lời lẽ đưa tiễn chồng của người vợ hiền, lời thiết tha cầu mong của Vũ Nương: “Chẳng mong chàng ái gấm trở về quê cũ, chỉ mong được hai chữ bình yên thế là đủ rồi”..., “thư tính, nghìn hàng, áo rét

**gửi người ả xa...”, “ là chi tiết cho cái “công-dung-
ngôn-hạnh” mà Vũ Nương đã làm được một cách
chân thành.**

**Thế rồi, nổi nhớ nhung, sự cô đơn, giữ mình của
người vợ trẻ càng khiến chúng ta phải ca ngợi con
người nhân hậu và đảm đang đó. Tính cách cao đẹp
của Vũ Nương còn là lòng hiếu thảo với mẹ chồng,
lòng chung thủy son sắt với chồng của nàng.**

**Khi chồng vào lính, Vũ Nương một mình đảm đang,
nuôi dạy con thơ, chăm sóc thuốc thang cho mẹ
chồng đau yếu, làm ma chay tống tang khi mẹ chồng**

qua đời. Vũ nương giữ tròn hiếu đạo với mẹ chồng, giữ tròn tình nghĩa với chồng.

Cái thói đời xưa nay thường không thể hoà hợp giữa mẹ chồng nàng dâu, nhất là trong gia đình phong kiến. Thế nhưng, dù chỉ có hai mẹ con sống với nhau (Vũ Nương với mẹ chồng) nhưng nàng xem mẹ chồng như mẹ đẻ, điều đó còn được thể hiện qua lời trăng trối của mẹ chồng nàng trước khi bà qua đời: “xanh kia sẽ chẳng phụ con cũng như con đã chẳng phụ mẹ ...”

Rồi sự chu đáo của Vũ Nương trong việc ma chay,

**cúng lễ đã thể hiện tấm lòng thơm thảo của người con
dâu đáng quý như Vũ Nương. Lòng chung thủy của
Vũ Nương còn được thể hiện ở hành động nuôi con,
chờ chồng suốt những tháng ngày Trương Sinh đi
lính mà chưa rõ mặt con. Chỉ có hai mẹ con cô cút
đùm bọc, gắn bó. Cậu Bé Đản thơ ngây, đêm đến
được mẹ chỉ vào cái bóng của mình trên tường gọi là
cha (đó là một cách dỗ dành con ngủ thật hồn nhiên
nhưng sau đó lại là nguyên nhân gây ra cái tội thật vô
tình).**

Nôi hàm oan không được quyền nói, suy xét cho ra là